Історія Наталії Бабанської – учасниці обласного конкурсу

«Жінка Донеччини 2026 року», в номінації «Серце, що дарує родину»

Наталія Бабанська народилася 9 лютого 1978 року в затишному селищі Удачне Покровського району Донецької області. Тут минуло її сонячне дитинство, тут вона навчалася й робила перші впевнені кроки у доросле життя. Рідна донецька земля виховала в ній щиру чуйність, невтомну працьовитість і високу відповідальність — риси, що стали її непохитним життєвим фундаментом.

Ще з юних років Наталія мріяла створити власну, велику й дружну сім'ю, сповнену дзвінкого дитячого сміху. Та доля розпорядилася так, що біологічною мамою вона стати не змогла. Але, ця життєва обставина не зламала її глибокої віри в заповітну мрію. «У моєму серці завжди було місце для дітей», — зізнається Наталія. Разом із надійним чоловіком Павлом вона виховувала його сина Сергія, який став для неї по-справжньому рідним.

А згодом подружжя наважилося на сміливий, благородний крок — подарувати щедре родинне тепло й тим малюкам, які його найбільше потребували. У січні 2024 року вони взяли під опіку трьох рідних братиків і сестричок: веселу Наталочку, допитливого Дмитрика та життєрадісну Олександрочку. «Справжня родина народжується з любові, а не лише у документах», — переконана Наталія Бабанська.

Відтоді їхнє подружнє життя набуло нового, глибинного сенсу. «З появою дітей наш дім наповнився справжньою радістю. Ми отримали шанс жити повноцінно й по-справжньому щасливо», — з теплотою говорить Наталія. Малеча стала для неї найбільшим, найдорожчим дарунком долі, а вона сама — ніжною, турботливою мамою, яка завжди поруч: підтримає, чуйно вислухає та щиро порадіє першим дитячим перемогам. Окрім цього, Наталія Леонідівна з особливою материнською увагою ставиться до розвитку малюків: опікується їхнім здоров'ям, допомагає в навчанні й всебічно розвиває їхні інтереси..

З початком активних бойових дій на території Удачненської громади, родина була змушена залишити рідну Донеччину й переїхати на гостинну Львівщину. Там довелося починати життя з «чистого аркуша»: нове житло, незвичні умови, непрості виклики… Та найбільшою, незмінною цінністю, яку

вдалося зберегти, стали діти — саме вони додають батькам сил і надихають рухатися вперед попри будь-які життєві шторми.

Родина багато часу проводить разом: захопливо подорожує, підіймається на мальовничі гірські вершини, відвідує басейн. Особливою, теплою традицією стало спільне приготування смаколиків — на затишній кухні завжди лунає щирий сміх, пахне запашною свіжою випічкою та витає світла радість від спільної праці. У цій родині панує дивовижна атмосфера гармонії, взаємної поваги та глибокої довіри. Кожен, хто переступає поріг їхнього дому, одразу помічає осяяні від щастя дитячі очі та відчуває тепло й турботу. Тут живе сім'я, створена великим серцем, де кожен почувається важливим, любими й потрібним.

Попри щоденні турботи, Наталія Бабанська знаходить час і для важливої волонтерської справи. Вона власноруч плете надійні маскувальні сітки для наших захисників і захисниць, підтримуючи тих, хто щодня ризикує життям на передньому краї. Для неї це не просто праця, а душевний порив і священний обов'язок, що вимагає невичерпного терпіння та безмежної самовіддачі. У кожному зв'язаному вузлику вона залишає частинку своєї гарячої душі й непохитну віру в Перемогу, особливо тепер, коли її Сергійко боронить Україну. «Він для мене — відрада серця, моя яскрава зірочка, так само як і прийомні дітки», — ділиться Наталія. Тому кожна сплетена нею сітка — це не лише захист, а й живий символ материнської турботи, вдячності та святого благословення.

Наталія не забуває й про постійне самовдосконалення: бере участь у корисних тренінгах, долучається до важливих громадських ініціатив, відвідує зустрічі для батьків-вихователів і уважно прислухається до порад фахових психологів.

Її історія — це натхненний приклад відданості, глибокої людяності та незламної жіночої сили. Вона переконливо довела, що навіть у найтемніші часи можна створити дім, сповнений незгасного світла, справжнього затишку й непохитної віри у щасливе майбутнє.